

Cecilia slår på högtalarfunktionen.

Jag har aldrig riktigt kommit överens med min chef. Han ska alltid spela över och försöka vara en i gänget. Han är chef. Kan aldrig vara en av oss. När han vill ha något extra kommer han och smörar. Jag har försökt markera, säg vad du vill. Sluta linda in så förbaskat. Ändå ska han fortsätta. Kort datum. Jag vet att du kan. Litar på dig. Ge mig högre lön och jag gör allt du vill och lite till. Fast inte exakt allt. Eller lite till. Äh, jobbmässigt menar jag. Sträcka mig lite längre.

Vi var på samma fest en gång. Det var inte bra. Jag såg honom inte ens förrän det var dags att bryta upp. Han hade sett mig. Hela tiden. Varför gör man så? Smyger runt utan att säga hej? Jag hade örlat runt, snackat med alla och flörtat en hel del. Blev väl lite väl rund under fötterna. Låg hemma och bävade inför måndagen. Han bara log. Nickade och blinkade som om vi delade en hemlighet. Snacka om att känna sig i underläge. Det var bara för mig att sätta mig över allt det där och låtsas som inget. Svårt som fan men att gå och vänta på att han skulle kräva saker på grund av sitt övertag, betydligt mycket jobbigare.

Det är viktigt att inte låta paranoian ta över. Men jag har märkt att han följer mig. Både fysiskt och med blicken. Jag har ingen aning om varför. Ska jag ta upp det med honom? Jag vet inte. En sak vet jag i alla fall, det är inte normalt att se sin chef småjogga utanför huset klockan halv sju på morgonen. Speciellt inte tre varv. Ibland undrar jag vad som skulle hända om jag vinkade och han kom upp. Han har sett mig. Jag är en vanemänniska. Utom på helgerna. Jag stiger upp halv sex, kör ett pass, duschar och sätter mig på balkongen med en kopp kaffe, tidningen och en cigg. Är på jobbet halv åtta. Då är han alltid där. Hälsar god morgon. Snackar lite om ditt och datt. Lustigt för han gör aldrig något sånt med de andra. Det känns inte så bra att vara utvald. Inte på detta sättet i alla fall.

Hans beteende har eskalerat ända sen jag satte på högtalarfunktionen. Knut och Hunken kom hem från sin lööövesemester. Det var rosor och solsken. Fast Rivierans sol lyckades inte träffa deras kroppar. Undrar varför. Det var fyra månader sedan. Och de är still going strong. Vi träffas som om inget av det där har hänt. Det där röriga som egentligen bara var ett rop på normalitet från Hunkens sida. När det gäller kärlek har han fortfarande ett och annat att lära. Knut ringde mitt i jobbet. Jag kunde inte avsluta det jag höll på med. Det var mest gulligull men ett och annat allvarsamt ord trängde igenom. Hur håller man kärleken vid liv när den man älskar inte är fri? Hur skulle han få honom att inse att det inte är fult att bli penetrerad? Jag blabbade på, som vanligt. Lekte dr Phil och Amoras sexspalt på en och samma gång. Kanske är det så att inte alla gillar att bli tagen där bak? Kanske ska allt få ha sin gång? Hur hade jag haft det? Träffat någon? Visst. Bla bla om den och den och visst finns det fler att välja bland i storstan. Tror inte det. Jag har testat. Till och med i Köpenhamn men vem vill ha en långdistansare? Till slut var jag tvungen att lägga på. Då hörde jag smygande steg avlägsna sig.

Mig veterligen är han gift. Chefen alltså. Inga barn dock. Närmar sig de förti, kris på gång? Joggandet, den nya bilen och kläder som smiter åt tyder på det. Och kanske också det faktum att han inte kan smyga runt lika lätt längre. Jag har funderat på att säga till honom men det vore korkat. Nu kan jag åtminstone lukta mig till var han har varit. Kvinnor och män, hör min önskan. Överdosera inte. Det finns allergiker. Dessutom är det inte givet att alla gillar det som svävar i ett moln runt omkring. Tyvärr luktar han så jäkla gott. Ja, jag erkänner. Jag väljer gärna hans väg bara för att få känna hans doft. Jag kanske ska bjuda hem honom? Men att jag ens tänker tanken. Han är ju gift! Inte för att det hade någon återhållande effekt på Hunken.

Jag behövde inte bjuda hem. Han ringde på dörren i lördags. Jag var på väg ut. Handla lite och så där. Självsäkerheten han brukar ha var som bortblåst. Herregud, tänkte jag, vad vill han? Visst, kom in. Kaffe? Han var efter mig, in i köket. Lagom avstånd först men sen närmare och närmare. Cecilia, du är så vacker. Sa han verkligen det? Jag vet att jag inte borde men en kyss. Bara en. Nähä du. Jag vet vart en kyss kan leda till. Hans läppar var mjuka men hans kyss var bestämd. Det blev bara en. Fel fel fel. Så fel. Vill inte ens tänka på måndag. Det räcker med att jag tänkte på honom hela helgen. Och på den där jävla kyssen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Erika H med Poeter.se id #9814 innehar upphovsrätten